

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci žalobce: **M. B.**, zastoupeného Mgr. Bc. Michaelem Kisem, advokátem, se sídlem Kostnická 2916/16, Chomutov, adresa pro doručování: Riegrova 229, Chomutov, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 5. 2011, č. j. X1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 9. 2012, č. j. 75 Ad 1/2011 - 38,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobou ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 30. 5. 2011, č. j. X1, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 29. 3. 2011, č. j. X, a žalobcovy námitky proti tomuto rozhodnutí byly zamítnuty. Uvedeným rozhodnutím žalovaná zamítla žalobcovu žádost o invalidní důchod pro nesplnění podmínek podle zákona o důchodovém pojištění, neboť žalobcova pracovní schopnost poklesla z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pouze o 30 %, a tudíž žalobce není invalidní. Krajský soud žalobu svým rozsudkem ze dne 24. 9. 2012, č. j. 75 Ad 1/2011 - 38, jako nedůvodnou zamítl.

[2] Rozhodnutí krajského soudu žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl kasační stížností, v níž namítal nesprávné právní posouzení krajského soudu, jakož i nepřezkoumatelnost jeho rozsudku, přičemž zejména nesouhlasil s hodnocením jeho zdravotního stavu posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí.

[3] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti podle zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V rámci ověřování splnění podmínek k věcnému projednání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zkoumal také otázku, zda kasační stížnosti byla podána v zákonné lhůtě.

[4] Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, proti kterému směřuje; přičemž zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

[5] Podle § 40 odst. 2 a 3 s. ř. s. končí lhůta určená podle týdnů uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty, přičemž připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence, anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

[6] Nejvyšší správní soud vychází v tomto případě ze své konstantní judikatury, navazující na usnesení ze dne 25. 9. 2003, č. j. 5 Afs 13/2003 - 58, publikované pod č. 57/2004 Sb. NSS: *„Počátek lhůty, v níž lze podat kasační stížnost (§ 40 a § 106 odst. 2 s. ř. s.), je dán dnem doručení písemného vyhotovení rozsudku krajského soudu. Následujícího dne začíná běžet dvoutýdenní lhůta pro podání kasační stížnosti, která skončí dnem, jenž se svým označením shoduje se dnem doručení. Byl-li tedy rozsudek krajského soudu doručen v pracovní den v pátek, je posledním dnem, kdy lze kasační stížnost podat, opět pátek druhého týdne, je-li pracovním dnem.“*

[7] V nyní posuzovaném případě byl stěžovateli rozsudek krajského soudu napadený kasační stížností doručen dne 4. 10. 2012, a to na adresu V. B., B. 66, B., jak vyplývá z doručenky k zásilce do vlastních rukou připevněné k rozsudku krajského soudu na č. l. 40 jeho spisu. Na této doručence je dále uvedeno, že zásilku toho dne převzal M. B. (stěžovatel) osobně, což je také stvrzeno jeho vlastnoručním podpisem (shodujícím se s podpisem na plné moci dané stěžovatelem jeho zástupci k zastupování v řízení před zdejším soudem, na č. l. 5 spisu zdejšího soudu). Stěžovatel pak ve své kasační stížnosti uvedl, že napadené rozhodnutí krajského soudu mu bylo doručeno dne 8. 10. 2012 a toto datum následně zopakoval i k výzvě zdejšího soudu k potvrzení data doručení napadeného rozhodnutí stěžovateli, přičemž dále uvedl, že o vysvětlení tohoto nesouladu lze jen spekulovat, například zásilka mohla být převzata V. B. již dne 4. 10. 2012, ale stěžovateli předána až později. Nejvyšší správní soud však právě uvedené tvrzení stěžovatele nepovažuje za důvěryhodné a přesvědčivé a naopak, s ohledem na informace uvedené na doručence rozhodnutí krajského soudu stvrzené stěžovatelovým podpisem, nemá pochyb o tom, že napadené rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno již ve čtvrtek 4. 10. 2012.

[8] Lhůta pro podání kasační stížnosti tudíž začala běžet v pátek 5. 10. 2012 a uplynula ve čtvrtek 18. 10. 2012. Kasační stížnost, datovaná dnem 19. 10. 2012, byla předána k poštovní přepravě dne 22. 10. 2012. Je tak patrné, že kasační stížnost byla podána až po uplynutí zákonné lhůty, a proto musí být hodnocena jako opožděná.

[9] Podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. soud usnesením odmítne návrh, jestliže byl podán předčasně nebo opožděně. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud výše dovodil, že stěžovatelova kasační stížnost byla podána opožděně, nezbylo mu než ji odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

[10] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. dubna 2013

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně

senátu